

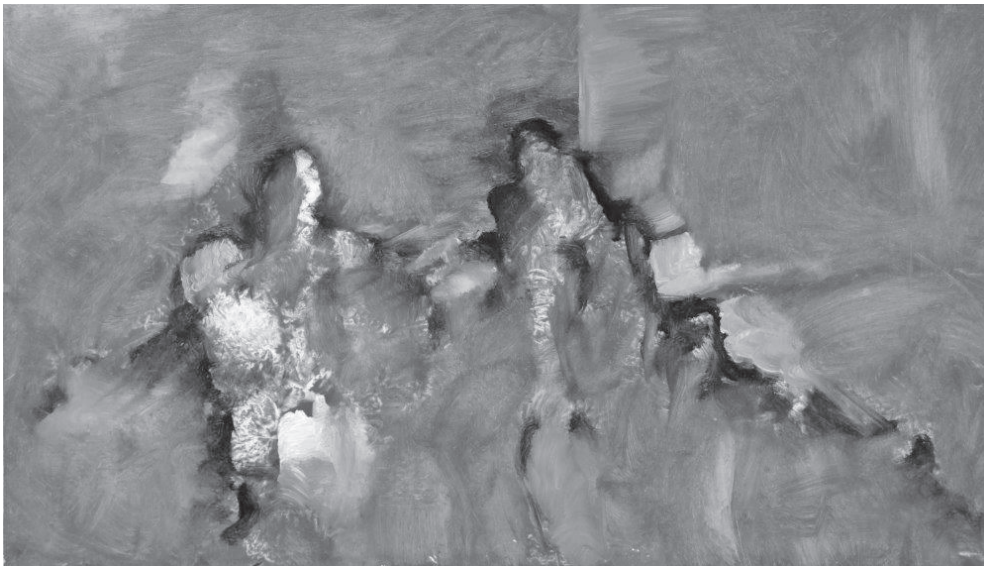
Lipcsei Márta

Pillanatfelvétel

mi a pillanat, talán a megállított idő
a konkrétumok, a víziók és a meditációk
örvénylő kvantumainak megjelenése
a messze futó képgondolatok szintézise?

a magány és élettér kozmikus szomorúságában
a világból kizárva, a versbe bezárva
szövöm a mindenséget
mint a pupillák a fényt
keresem a kohéziós középpontot
az ember lehetőségeit
az idő és tér végtelenségével szemben

gondolat és indulat forrásokat fakasztok
hiszem, hogy a töredékesség nem a teljesség hiánya
csak a zaklatott korélmény és világkép
összefüggéseinek megjelenítése



Hegy átjáró

Felfedezések gondolatai

1

egyre inkább felerősödik
a haláltudat
az öregedés átélése
mint lelassuló evolúció
a világ újrafelfedezése

2

álöltözetben jár az idő
a lángoló jelen néha kiabál
visszaröppen a múlt
s a jövő új tavaszba száll

3

lélek robbanását
dióvirág hullását
por és pókháló fedi
végül marad a ránctalan semmi

4

már nincsenek szavak a szájban
a sok csalódás mindent rendben tart
vészkijáratot keresünk az imáknak

5

ha széthordott mindent tekintetünk
éjjel bekapcsolva hagyjuk arcunkat
hogyan csukott szánk mögött
elhallgatott titkaink vacogjanak

6

a fej mint kő pihen
életünkben a szél port kavar
lélegzetünk mint égett avar
hiányokkal múlik a jelen

7

vizet cserél a bőrünk
ritmusra csörögnek a kavicsok
talán a sodrás egy pillanatra abbamarad

8

napfényel locsolod arcod
emlékezetforrásba fürdeted
majd újra magadba (k)öltözöl

9

az élet zárt dobozai kinyílnak
friss kéznyomok, csak száraz homok
hull, távolság nő s dőlnek a szimmetriák

10

bérelt évszakok, emlékektől megfosztott idő
a ragaszkodás fája buján lombosodik
de a sóvárgás hintáját már a tiszta ébredés
kötelei lengetik

Fehér madarak

*„Remény, csüggedés elmúlása
A levegő halála”
(T. S. Eliot)*

Ha romlik szemünk
mintha a belső szem
mégis javulna, mint ahogy
szétválík a test és a lélek
mintha halált játszana az élet

míg bennünk emlékviharok dúlnak
az időn keresztül kivirágzik egy mag
s a nehéz sötétség szemünkről lehull
a tegnapi nap kezünkön, ajkunkon
keresztül bőrünk alatt csontjainkig hatol
szemhéjunkra írt versek utat keresnek
fogaink közzé csapódott szavak robbannak
s talpuk alól fehér madarak tánca játssza a hajnalt

A szeretet szenvedése

*„A Szeretet az ismeretlen nagy Név
Ott, hol szüntelen szövik a kezek
Lángok letéphetetlen ingét”
(T. S. Eliot)*

Út ismétli lépteinket
simogatva rejtett követ
csoda zaj nő a gyökérből
édes lé cseppen gyümölcsből
sebeink tejúton járnak
dédelgetik az ősz fákat
csillagpor hull a tarkóra
madár csípés a gerincre
harmat égeti a szemet
lelkiismeret szárnyakon
tűre szúrt pillangó szenved

Mozdulatlanság

*„És amit nem tudsz az az egyetlen tudásod”
(T. S. Eliot)*

tartanám a levegőt kezemben, mellemben
a ravasz halál fogai már üzennek
kígyóit növeszti testemben
egy jéghegyben alámerülve
mozdulatlanságom lélegzik
a bennem lévő tükörbe nézek
sínek futnak bennem
csipke szálaira esnek szét
mintha kvantum összefüggések
lennének a karácsonyi birsalma
és tehetetlenségem között
melyet mint egy égetett cukor
golyót görgetek magam előtt



Nem jutottunk el Mostarba – Csontváry tiszteletére

Pődör György

Kvantum

az idő kegyetlen hűség
egyetlen minden pillanat
sok-sok véletlenszerűség
determináltból kiragad

a megtörténtre visszahat
a még csak elkövetkező
rejtjeles minden tiszta lap
ismeretlen szövegmező

már nem a villamos csönget
a kozmikussá vált tudat
két semmi között a csöndet
lét tölti mint víz a kutat

a véges megáll egy parton
hol szakadozik az örök
koldusnál az utcasarkon
csak egy koszos bögre csörög

Porcelánszonett

Radnai Istvánnak

vödörnyi nedves kaolin
masszaként vár az idő
masíroznak az egyenfigurák
mosolyuk egy karccal kinő
bennük az elvárt mozdulat
megformálta már a Kéz
lelkük kiég a zsenigélő lángban
szól a sablon mint a minta kész
löttyint a kor csipetnyi mázt
magába szív üres pillanat
s a pózra ráég a csillogás
egy kis szín meg takaró dekor
mint egykor most e kor játszik
(bizony hercegem kár a pislogás)

Emlékmetszet

A felejtés
ott kezdődik, ahol a csillagok
végtelenbe rejtik el fényüket.
Már csak sejtés.
Virágról elvesznek illatok,
kis rigónk belül néma és süket.
Szem még keres
felhők szegélyén úszó arcokat.
Örökbe vésett minden mozdulat.
A kép becses,
napkorongra égett gondolat-fonat
amint meg nem írt vers után kutat.
Achátszelet
szineit hazudja fenn az égbolt,
benne festett felhőkkel rétegek.
A vágy nevet,
és magasba száll újra a régvolt
az ikaroszi távol réveteg.
Emlékmetszet,
hol egymásra ülnek mindennapok,
más szín, ami szép, más, ami fáj.
Nem éreznek,
mint elfelejtett kincsen a vakok
nem zavarja őket fény, s a hiány.

Radnai István

A kedvenc csésze

az ünnepek nem csontokon múlnak
új arcot adnak a koponyádnak
az isten mosolyog
nem látszik ami a lényeged volt

a holtak az isten elé gyűlnek
táncol a temető majális
ünnepel a kukásautó
fióknyi műved szellempörkölt

anyád pongyolája vasalt zsebkendő
az isten mosolyog
öltönyök ingek a zsebekben kártya
pénz és nyakkendő számolatlan

nem baj mondja az isten és
megkocogtatja a lélekharangot

Esélyek gombolyaga

ember-létünk a jövő nem lehet sivár
erőnk még rejlik de építeni fogja
a nemzet nem tűri a romokat
a történelem ne a bíránk legyen
a jövő istennél van és igazságunk
kincseink nem foghatók kevés túlélni
a tudás szelleme szolgálja az embert
a szeretet nem hideg absztrakció
sorsterhes felhő a jövő
a kemény nappalokat is uralja
nézd a hegyeket a csúcsok kiemelkednek
nézd az embert vak földközélen
tudd meg mit jelent a szó örök
mi váltja a szeretet lelkét harminc ezüstre

*

herceg uradalmad a béke
járd be a stációkat is
járd be távoztasd a túlhatalmat
a születés jogara a birtokodban
a fogyasztás keresztjét vedd le rólunk
ámen őrizze a mondat végét